

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

132. An quis in confessione teneatur explicare, si sodomia fuerit
commissa cum masculo, vel cum foemina? Et quid si circumstantiam
foemina vellet aperire propter reservationem, ne videretur incidisse ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

De Circumstant. aggrau. Ref. CXXXI. &c. 409

chare filios, quos plurimum Ecclesie profuturos sperant: quia talis castratio est intrinsecè mala, cum nemo sit dominus membrorum suorum; & mala non sunt faciendæ, vt inde eueniant bona: & varia animæ pericula hinc consequi solent, cum tales ardentissimè inflammanur, & ad concubitum impatientissimè feruntur: & bonum illud, vt suauitudo canant in Ecclesijs, tanti momenti non est; vt ob id res à natura per se tam aliena suscipiatur; nec pro salute spirituali, aut periculo animæ vitando id licitum esse constat: non est ergo audiendus Salonius.

infima, & non subalterna? Ex part. 3. tract. 4. Ref. 158. aliàs 159.

RESOL. CXXXI.

An quis contra naturam peccauit cum mare, vel femina, vel cum bestia diuersæ speciei, debeat explicare circumstantiam maris, vel femina, aut bestia iunius, vel alterius generis? Ex part. 1. tractat. 7. Resolut. 2.

§. 1. **R**espondeo negatiuè, ex doctrina Caietani *quæst. 3. de confess.* & aliorum: quia species illæ specialissimæ, quæ solum differunt in genere entis, & naturæ, & non in genere moris, & malitiæ, non sunt confitendæ: sicut est diuinatio per terram, per aquam, per aquam; item, peccatum æquale in potu, vel esu carniū, vel aliarum rerum: item, fortium auri, panni, argenti, &c. non dicunt nisi vniam deformitatem formalem in genere moris: & propterea, neque ista species specialissimæ, neque circumstantiæ materiales ex parte entis sunt necessariò confitendæ. Eodem modo dicimus de peccato contra naturam, non esse necesse confiteri circumstantiam maris, vel femina vnus, aut alterius generis bestie: sed sufficit dicere: Peccauit in sodomia toties: in bestialitate quater, &c. Et ita publicè docuit, hic Panotmi, quidam Theologus Societatis Iesv, licet Tannerus (quod mihi magis placet) contrarium doceat, quoad sodomiam in 2. tom. 3. disp. 3. *quæst. 3. punct. 6. num. 146.* & ante illum Zanard. in *direct. part. 1. præcept. 6. c. 9.*

RESOL. CXXXII.

An quis in confessione teneatur explicare, si sodomia fuerit commissæ cum masculo, vel cum femina? Et quid, si circumstantiam femina vellet aperire propter reservationem, ne videretur incidisse in casum Sodomie reservatum? Ex part. 8. tractat. 7. & Misc. Ref. 86.

§. 1. **A**ffirmatiuè respondet Bonacina *de Matr. q. 4. punct. 11. n. 7.* sed mihi magis placet opinio negatiua, quam nouissimè docet Mazuch. *tract. de cas. refer. disp. 2. c. 22. diff. 1. n. 24.* licet enim concubitus iste cum femina non sit propriè Sodomia, vt alibi satis docui, tamen cum ad sodomiam reducatur, idè satisfacet penitens dicendo: Peccauit contra naturam; nisi verò circumstantiam femina vellet aperire propter reservationem, ne videretur incidisse in casum sodomie reservatum.

RESOL. CXXXIII.

An in peccato Sodomie teneatur quis exprimere in confessione, an fuerit agens, vel patiens, vel gradus cognationis carnalis? Et an peccata omnia contra naturam sint vnus speciei? Tom. I.

§. 1. **R**esolutionem horum dubiorum apud paucos inuenies, quæ tamen, faxis Deus, vt fæpius in praxi non occurrant. Et ad primum negatiuè respondet noster Pater Alphensius de Leone in *tract. de officio, & potestate confessarij, part. 1. recollect. 9. num. 216. & 218.* vbi sic ait: Ego dicerem, saluo meliori iudicio, non esse necessariò exprimendum an fuerit agens, vel patiens, quia tale peccatum est eiusdem speciei, & ideo quia magis graue est peccatum agentis, quàm patientis, ideoque maiori pœna punitur, non autem sequitur esse diuersæ speciei, cum magis, & minus non variant speciem. Ita ille. Si quis ergo verecundiam haberet confitendi, se in actu sodomitico fuisse patientem, sufficit vt dicat: Toties sodomiam exercui.

2. Ad secundum dubium supradictus auctor *ibid. num. 224.* etiam negatiuè respondet, docet enim copulam sodomiticam inter cognatos mutare speciem, quando illi inuicem sunt tales in linea recta; in linea verò transuersali, circumstantiam aggrauantem; non esse tamen in vtroque casu gradum cognationis carnalis exprimendum, quia in incestu probabile est nullum gradum mutare speciem, & in tali copula non committetur caro, nec contrahitur affinitas; sed de hoc dubio etiam alibi à nobis actum est.

3. Notandum est etiam hîc obiter cum Filiucio *tom. 2. tract. 30. cap. 7. num. 1. & alijs,* probabile esse quoddam peccata omnia contra naturam sint vnus speciei infimæ, & non subalterna; licet contraria opinio sit magis probabilis.

RESOL. CXXXIV.

An in peccato Sodomie patiens teneatur explicare se fuisse patientem? Ex part. 6. tr. 6. & Misc. 1. Ref. 36.

§. 1. **A**ffirmatiuam sententiam docet Pater Lugo *de Sacrament. Penitent. disputat. 16. sect. 5. num. 1. & num. 243.* quia ex parte agentis interuenit pollutio propria, quæ non interuenit ex parte patientis: diuersum autem peccatum specie est, voluntariè pollui, vel solum cooperari pollutioni alterius: aliud enim est cohibere delectationem propriam illicitam, & aliud non procurare alienam. Et quamuis etiam ipse patiens habeat aliquo modo tactum impudicum, & delectationem turpem (quod tamen non videtur quoad delectationem vniuersaliter verum) negari tamen non potest pollutionem ipsam diuersam malitiam explicandam afferre supra simplicem tactum impudicum: qui enim sine intentione aut periculo pollutionis tangeret, propter turpem solum delectationem tactus, non contrahit malitiam, quam contrahit, qui ex intentione pollutionis id facit. Vnde iste debet explicare peccatum pollutionis quam procurauit & habuit. Ergo de primo ad vltimum in peccato Sodomitico agens debet explicare circumstantiam illam propter malitiam specie diuersam, quam assert. Ita Lugo. Vbi obseruat, quoddam ego videor sententiam negatiuam approbare in *part. tert. tractat. 4. resolut. 159.*

2. Sed hanc sententiam Romæ approbatam esse mihi constat à doctissimo Patre Nicolao Riccardi Magistro sacri Palatij Apostolici: interrogatus enim de hoc casu negatiuè respondit. Et hanc opinionem tenet nouissimè Zambellus in *Reper. Mor. ver. Absolutio, num. 43.* Lupus *de casibus refer. part. 2. cas. 10.*

M m n. 22.

Sup. hoc in tribus Ref. 1. seqq. & inf. 3. in Ref. 163. Quæro secundo & sup. in Ref. 128. in fine, & in to. 2. tr. 6. Ref. 114. Nota vero, & seq.

Alibi infra in Ref. 137. & c. Sup. hoc melius, & magis late in to. 8. tr. 6. Ref. 10. §. 1. & in alij eius nor. & infra in Ref. 135. §. 1. post mediū, veris. Demas.

Sup. hoc in Ref. præterita §. 1. & infra in duobus Ref. seqq. & in Ref. 163. Quæro secundo & sup. in Ref. 128. in fine, & in to. 2. tr. 6. Ref. 214 à §. Nota vero.

Quæ hic est Ref. antecedens.